

Ганна АТРОШЧАНКА

СЛЯЗІНКАЙ ВЕРШЫ ВЫСЯКАЮ...

ЗАМОВА

Я прайду цераз слату,
Цераз шэрань, чарнату...
Успаміны, як арэлі,
У былое паляцелі!

01.03.2018

ВЯСКОВЫЯ МАТЫВЫ

Умываюся сёння расою,
Вабіць вочы мае даляглад.
Там, дзе сцежка бяжыць за сасною,
Не вярнуцца туда мне назад!

За сялом хай шуміць дзесьці жыта,
І спявае птушыны там хор.
Колькі вёсен вірлівых пражыта?
Колькі песень пачуе прастор?

Ружавеюць на Ёсходзе зарніцы,
Гэты цуд можна бачыць здалёк!
Пацалуе прамень аканіцы,
Абдымае на дрэве лісток.

Прачынаюцца вёска і хаты,
У даёнкі струмець зноў звон.
Дзень падзеямі будзе багаты,
За світанкам бяжыць наўздагон.

29.12.2017

Ш У К А Ю . . .

На небе зорачку шукаю,
Знайду зіхоткую одну...
Слязінкай вершы высыкаю,
Вітаю песнямі вясну.

Прырода адкрывае тайну:
Анёл мяне ў бядзе збярог...
Дзень новы будзе незвычайны,
Бо па жыццю вядзе зноў Бог!

29.03.2018

* * *

У краю бусліным
Галаву схілю...
Родны кут, даліны
Вас даўно люблю.

І зялёнай вішні
Аддаю паклон.
Мне тут, Усявышні,
Падарыў шмат дзён...

03.03.2018

Я з вуліцы прыйшла вясковай,
І родным горад стаць не змог!
У сэрцы – матчынае слова,
А дзверы – адчыняе Бог.

Гасподзь заўсёды дапаможа,
Падорыць радасць, шмат цяпла.
Ніхто забыць сцежку не зможа,
Якая ў родны кут вяла.

Тут вырастаюць зноўку крылы,
А сонца – коціцца з гары!
Мой успамін заўсёды мілы,
Балючы крыху і стары.

Хай і няма ўжо роднай хаты,
Каля акна чужога бэз...
Завулак гэты – небагаты,
Бяжыць ка мне наперарэз.

22.01.2018

* * *

Даўно няма ад цябе звестак.
І не ўзяла ў палон журба...
Чужая для цябе нявеста
Смяецца звонка ля двара.

Забыла нават твае словы!
Застаўся толькі гук адзін.
Дарыць мне кветкі быў гатовы,
Маністы жніўня ад рабін.

А зімка, шлях да нас згубіла,
Віецца сцежачкай ручай.
І снежань, кроцьчыць зноў паныла,
Падорыць дождж, адзін адчай...

12.01.2018

* * *

Зіхцяць на небе зноў Стажары,
Заціхне вецер між ялін.
Блукае месячык адзін,
Няма ў яго дагэтуль пары.

Напэўна, месяцу не млосна?
Бяжыць услед зіхоткі цень.
Калі вітае новы дзень,
Без зорак яму невыносна.

Спяваюць ранкам лес і нівы,
Світанку месячык не рад!
Знікае раптам зоркапад,
Бо ночкаю ён быў шчаслівы...

15.01.2018

* * *

Будзе вятрыска смелым,
Ціха цалуе мяне...
Ліпень коласам спелым,
Зноўку на сцэжцы кіўне.

Тут сустракаю світанак,
Тут нават сонца ярчэй!
З полем прыйшла на спатканне,
Радасць ліецца з вачэй.

11.01.2018

УРАННІ

На няўдалым скрыжаванні
Мы сустрэліся з табой...
Цябе ўспомню зноў уранні,
Цешу сябе даўніной.

І не мару пра спатканне
Каля поля, на мяжы.
І забыла пра прызнанне:
Для мяне ты ўжо чужы!

Мае мары ўсе распяты,
Як сабе дапамагчы?
Прайду міма тваёй хаты,
Ты маршчынкі – не лічы!

Не лічы мае гадочкі,
Азірніся на сябе!
Пастарэлі твае вочкі,
Ты жывеш ужо ў журбе...

27.02.2018

Што рабіць? Бо настальгія
Узяла мяне ў палон...
Думачкі цяпер другія,
У чужы ляцелі дом.

Я забуду зноў трывогу,
Цэлы мех чужой нуды...
Замятае снег дарогу,
Не даехаць мне туды!

Вы не плачце, мае вочы,
Развітаюся з слязой.
Лёс чамусьці, як сірочы,
І, напоўнены бядой...

07.02.2018

Жнівень бег за небасхіл,
З клёкатам бусліным...
Лецейка не мае сіл,
Каб сагрэць шыпшыну.

Зніклі цёплыя дзянькі,
Росны след на ўзмежку,
У журбоце васількі:
Восень знайшла сцежку...

07.02.2018

З Е М Л Я К У

Прабеглі развітальна промні
Па шэрым даху, па акне...
У вечаровы час, успомні
Пра родны край і пра мяне.

З вачэй, змахнуўшы сум пякучы,
Ты азірніся зноў назад!
Калі быў моцны і рашучы –
Паклікаў цябе даляглед.

Ты, як матыль, ляцеў аднойчы,
Адкрыўшы сэрца, як далонь...
Ступіць не давялося двойчы:
Адразу трапіў на агонь.

Таму, вось там, у той краіне,
Табе нямілы чужы свет.
Плывеш па гэтай хуткай плыні,
Сустрэнеш не адзін кювет.

Цяпер, абняўшыся з сасною,
Дзе лес чужбінаю прапах,
Умыўся горкаю слязою,
Адчай прапісаны ў вачах...

03.10.2016

Грѣюць сэрца ўспаміны,
Хай прабеглі тыя дні...
І вясёлыя хвіліны,
Як згарэлі ў агні.

Радасці сёння багата:
У той дзень сёння іду!
Бачу студню каля хаты,
Маці чэрпае вадү...

Тварык родны, як дзявочы...
І пакуль няма жуды.
Зіхацяць шчасліва вочы,
Маладыя шчэ гады!

Зелянеюць зноўку вербы,
Лес высокі і густы.
І бяжыць дзятва па грэблі
З вечаровай цемнаты.

Дзе ж, сяброўкі, мая хата?
Сцежка наша, як страла...
Азірнуся вінавата:
Родны сад свой – не знайшла.

19.04.2016

ПРОСЬБА

Не шуміце сёння, клёны,
Не кідайце ўслед лістоту!
Няхай будзе сад зялёны,
І не дорыць мне самоту.

Праганіце дзень панылы,
Дожджык – восені прыкмета.
Толькі лісцік жоўтакрылы,
Замыкае зноўку лета...

29.09.2016

ЖНІВЕНЬ

Яшчэ зялёныя дубровы,
Яшчэ і лета на дварэ.
А дзень сягоння бесталковы,
І смутак у палон бярэ.

Яшчэ трава сохне ў пакосах,
А жнівень – яблыкам махне,
Смяецца сонейка ў нябёсах,
Гуляюць промні па сцяне.

І мірным будзе наша неба,
Хай лета радуе і сінь.
А сумаваць сёння не трэба,
Я выбіваю горкі клін!

26.09.2016

НАСТАЛЬГІЯ

Няма паветра саладзей,
Чым родныя мясціны.
Ты запытайся ў людзей,
Хто родны кут пакінуў...

Хто помніць сцэжку ля двара,
Як зелянее ніва,
І як смяецца дзетвара,
Так радасна, шчасліва.

Вясной спявае ранкам гай,
Здзіўляе хор птушыны.
І цешаць сэрца звонкі май,
І водар канюшыны.

Спазнаўшы горкую журбу,
Вяртайся ты дахаты!
Каб пачынаць сваю сяўбу,
Забыўшы горыч, страты...

24.03.2018

У В Е С Н У

Сцяжыны там ужо другія,
Бяжыць знаёмы шлях наўскос.
Увесну, прыйдзе настальгія,
Ляціць самота да нябёс.

Плывуць зноў промні па прасёлку,
І шпаркім будзе сёння крок.
Вятрыска свіснуў у свісцёлку,
Каб зелянеў кожны лісток.

Араты з конікам у полі...
Пральецца водар баразны.
Зямля імкнулася да волі,
Каб скінуць ланцугі зімы.

25.03.2018

У С А К А В І К У

Тчэ вясна цяпло і промні,
Час зімовы ўжо патух.
Ты марозны дзень запомні,
Каб быў моцным сёння дух!

Дзень цяплом, вясной наліты,
Лашчыць сонца далягляд.
А марозец – ядавіты,
Ночкай вернецца назад.

А наперадзе – спякота,
Вішня ў полі зацвіце.
І сумуе хтосьці ўпотай,
На далёкай той вярсце...

26.03.2018

* * *

Слязінка апякла далонь,
Ды не адчую я палёгкі.
Навошта боль, гэты агонь?
Балючы лёс, як кладка, дрогкі...

Навошта слёзы і адчай,
Не залячыць старую рану.
Жыццё віецца, як ручай,
Дзе шмат самоты і падману.

17.02.2017

СЯБРОЎЦЫ ДЗЯЦІНСТВА

Твая хата была з краю,
Каля сажалкі, наўскос...
І дарэмна тут шукаю
След ад грушы сярод рос.

Водар гэты помню змалку,
Грушу трэслі, як маглі!
Падхапіўшы недзе палку,
Дзед твой гнаў нас па раллі.

Злосці не было ў старога,
Для прыліку, вартавы,
Крыкне ўслед нам нешта строга,
Знікне зноў сярод травы.

Беглі хутка, да знямогі,
Звонкі смех ляцеў услед.
Маладыя былі ногі,
І маленькім быў наш след.

Хай сумую я парою:
Не вярнуць гады назад!
Сівізна ідзе за мною,
Пафарбуе далягляд...

05.09.2016

НАЧНЫ СОН

Ноч, як іншая планета,
Тчэ густы туман,
І бяжыць у жнівень лета,
А за ім — падман.

Ці міраж, ці сон рэальны?
На рачной касе,
Дзве русалкі ў час світальны
Танчылі ў расе.

І на полі жыта жалі,
Бачу два вузлы!
Калыхалі цемру хвалі,
Час нядобры, злы.

...Зніклі рэчка і абрывы,
Сонейка ў акне.
Няхай будзе сон шчаслівы,
Што прысніўся мне!

30.09.2016

ТРАВЕНЬ

Вы чулі: на світанні –
Спявалі салаўі?
Такое вось вітанне
На родненькай зямлі.

І рэха дзень гукае,
Вясёлкаю дрыжыць,
Каля бяроз блукае,
Так хораша звініць.

А краскі, нібы дзіва
Прылашчылі цяпло,
Такой вясны шчаслівай
Даўнютка не было.

Сярэбраныя хвалі
Схаваліся ў пясок,
І раніцай віталі,
І кветкі, і лясок.

Прырода-чараўніца
З рамонкамі ў касе,
Ружоваю суніцай
Схавался ў расе...

НЕ ШКАДУЮ !

Ні аб чым больш не шкадую!
Не сагне лёс мае плечы!
Восень стрэну я рудую,
З жоўтым лісцем у сінечы.

Яшчэ луг цвіце бухматы,
Пчолкі ткуць свае сцяжыны.
Вesiaлеюць нашы хаты:
Новы дзень нясе навіны.

Свет з прыродаю з'яднаны,
Кожны дзень, нібыта свята.
Як ручнік ён саматканы,
Бо падзеямі багаты!

31.01.2018

Застыне восень у смузе,
Світанак ціха ружавее.
Вятрыска ціха прапаўзе,
Віе з лістоты ён завею.

Няхай табе не пазваню,
Былое цешаць толькі мары.
Не будзе дыму без агню,
Як не закрывоць сонца хмары!

Бяжыць расінка па шчацэ,
Каханне маё ўжо на донцы...
Зацісну горыч у руцэ,
Надзея стукае ў аконца...

23.02.2018

Л Ё С
✎✎✎

Ты куды плывеш, рака?
Абдымаеш вёскі...
Бачу ў лодцы рыбака,
А яна ж без вёслаў!

Не было ў яго вясла,
Роднага прытулку...
І адна толькі вясна
Бегла па завулку.

І ад гэтыя тугі,
Хлопец сінявокі
Ўсё шукае берагі,
Родны кут далёкі...

16.03.2018

* * *
✎✎✎

Мы на зямлі жывём не вечна!
Хоць сумна ўсё гэта бяспрэчна...
Гіпотэзы — не новыя,
Мы — госці тут часовыя.

І сумаваць, людцы, не трэба!
Бо на сталё — ёсць бохан хлеба.
Ёсць сала, бульба, агуркі,
І родны кут наш, дарагі.

08.03.2018

ЗАМІЛАНАСЦЬ

Стаю ля вербаў ніцых,
Шапчу малітву Богу...
І буду зноў дзівіцца
На луг і на дарогу.

Хай цешыць вочы сонца,
Цалуе аблачынку.
Люблю свой край бясконца,
І кожную травінку!

21.07.2017

САМОТА

Зірну на кут святы з журбой,
Малюся, як умею...
Няхай знікае смутак мой,
І ў дожджык, і ў завею!

Каб толькі словы зацвілі,
Садзілі іх з матуляй...
Май крочыць смела па зямлі,
Яднае свет з зязюляй.

Яна кукуе тут даўно,
Вітае час вясенні.
Цалуе сонейка акно,
Зацісне сум у жмені.

А вечар, сее новы змрок,
Фарбуе ноч палотны.
І, быццам зноўку, незнарок,
Напомніць час самотны...

18.03.2018

САМОТНЫ КРАСАВІК

Калі спяваць будзе ручай,
Вясну прылашчыць сонца,
Забудзем мы тады адчай,
Пракляты гэты стронцый!

Хоць горыч, нібыта палын,
Настрой сёння гаркавы.
Сюжет уранні зноў адзін.:
Мы вып'ем кубак кавы.

І, павітаўшы новы дзень,
Настрой будзе галоўны.
Заціснем у руцэ сухмень,
Самотны і няўлоўны...

28.02.2018

С В Я Т А

Зелянее зноў лісток
На старэнькай вішні...
Усміхаецца з аблок
Сёння Усявышні.

Уздымаецца настрой,
Сонейка на ўзгорку.
Не паеду ў горад той,
Дзе было мне горка.

Не паеду я туды...
Госпадзі, памілуй!
Зберажы і ад нуды,
Дай натхненне, крылы...

12.03.2018

СУЧАСНІКУ

Жыццё наша – нібыта сшытак,
Адзнаку там напіша лёс.
З кім падзяліў ты свой спажытак,
Што на зямлю з сабой прынёс?

Мо ўслед камусь кідаў ты кпліва
Нядобры погляд, злы папрок?
З каханаю – не стаў шчаслівы,
Бо затуманены быў зрок.

Нямала вёсен перажыта,
Забыў пра родны свой выток,
Як каласіцца ў полі жыта,
І дзе зрабіў свой першы крок?

Жыў паміж мрояў і рэалій,
Не слухаў родны свой напеў...
Жыццё прабегла, быццам хвалі,
Пакінуць след свой не паспеў.

24.01.2018

Вечар хмуры і трывожны,
Свет амаль чужы...
Адзінокі падарожны,
Праўду нам кажы!

Ты куды ідзеш у смутку,
Што сёння згубіў?
Не чакаеш ты маршрутку
Сярод родных ніў.

Не чакаеш ты сустрэчу,
Вочы – вугалі.
Апусціўшы нізка плечы,
Пойдзеш па раллі...

Адзінокі, неподзімы,
З белай галавой,
Цераз восень, цераз зімы
Тут знайшоў спакой...

25.02.2018

П Ы Т А Н Н Е

Які прыдбаў сёння спажытак?
Які ты шлях знайшоў?
Якое сеяў, скажы, жыта,
Ці шмат было сяброў?

Ці клікала цябе крынічка,
Кут родны, узбярэг?
Юнацтва праяцела знічкай,
Прытулак дзе, каўчэг?

І сам сабе, пэўна, нямілы,
Як той стары сусед...
Хто абламаў твой ветразь, крылы,
Хто затаптаў твой след?

Не сейбіт ты і не араты,
Звычайны чалавек.
Зязюля лічець гучна страты,
Кароткім будзе век!

26.02.2018

С О Н У Ц Я Г Н І К У

Раструсіла ночка сажу,
Туман сее ля вады...
Хто сцяжыну нам пакажа,
Кіраваць трэба куды?

Мо сустрэнем тут русалку,
Каля гэтай вось ракі?
Бо пачулі казку змалку,
Цуд казалі рыбакі.

У салодкі час, світальны
Абдымаў іх сон тады.
Свет рабіўся незвычайны,
Карагоды ля вады...

Танчаць весела русалкі,
Па пяску – бягуць сляды.
А прыгожыя, як лялькі!
Ты чакай ад іх бяды.

Захісталі човен хвалі,
Беглі хутка па рацэ.
Месяц яны калыхалі,
Як пярсцёнак на руцэ.

Толькі водар канюшыны
Нос прыемна казытаў.
Ночкай спаў і хор птушыны,
Месяц зоркі цалаваў.

Цемра, нібы паляўнічы,
Затаілася ў лазе...
А цягнік, кудысьці кліча,
У дзяцінства нас вязе...

25.01.2018

У РОДНЫМ ЗАВУЛКУ

Чужою гараджанкай лічаць
Чамусьці тут мяне...
Бабуся ўжо мяне не кліча
Праз фортачку ў акне.

Жыла ў маленстве тут шчаслівай,
Сябровак было шмат.
Квітнелі агароды, нівы,
Вітаў нас далягляд.

Вясной спявала ўся планета,
Ад кветак – луг густы.
Мы сустрэкалі ранкам лета,
Не зналі пустаты.

Сягоння смутак у сінечы,
А радасць – у душы.
Завулак шэпча мне аб нечым,
Каб марыць у цішы...

28.02.2018

ГОРЫЧ

Прысвячаю верш Івану Сямёнаву, кулямётчыку 469 стралковага палка, 150 стралковай дывізіі. Загінуў на фронце ў гады Вялікай Айчыннай вайны, калі яму споўнілася толькі васьмнаццаць. Родны брат маёй мамы не змог атрымаць сваю, першую баявую ўзнагароду: медаль «За Адвагу». Загінуў увосень 1944 года...

* * *

Гарчыць душу сёння сляза,

Вясна пастукае нясмела...

І, быццам зноў, як з-пад ляза,

У час ваенны я ляцела...

Ад горкіх слёз ты там прамок,

Кароткаю была дарога...

А тайна гэта, як замок,

Прапаў без вестак. Такіх многа!

І не баяўся ты агню,

На фронце – бачыў смерць, знямогу.

Іванка тут, упершыню,

Маліўся Маці Божай. Богу.

Дыміўся родны далягляд,

Гарэлі сад, чужыя хаты.

Не бег ад ворага назад,

Бо смеласцю ты быў багаты.

У васьмнаццаць сваіх год

Загінуў ад варожай кулі...

Душы самотны быў палёт,

Навечна вочанькі заснулі...

На месцы тых баёў быльнэг,

Акоп таксама зарастае.

Салдат навечна тут прылёг,

Ніхто пра гэтае не знае!

04.03.2018

ШАРПІЛАЎКА

Анатолію ГРАЧАНІКАВУ

У гэту вёску – я паеду!
Даўно люблю гэту зямлю...
Там, ад зімы – няма ўжо следу,
Жаўрук вітае цішыню.
Там, у двары – сумуе студня,
Рыпіць ад ветру стары клён.
У дзень святочны, дый у будні,
Чакае госця ў хату ён!

Шапоча вішня ў агародзе,
Пялёсткі цалавалі дол.
Кружылі ціха ў карагодзе,
Упалі прама мне ў прыпол.
Квітнеюць каля ганку кветкі,
Паўзе па сцежачцы мурог.
І, як раней, смяюцца дзеткі,
Бягуць завулкам на разлог.
Блукае ў хаце дух прарока,
Тут жыў вядомы наш паэт...
Вітаюць вершы нас з аблокаў,
Як у акенцы сілуэт.

Спявае ранкам птах адчайна,
Світанак стукае ў акно.
Душа паэта, мусіць, тайна
У хаце тут, жыве даўно...

24.02.2018

С Я Б Р О Ў Ц Ы

Зіхоткі прамень бяжыць па траве,
Губляецца ў засені сонца...
А песня, ляціць, кудысьці заве,
Так будзе, мажліва, бясконца.

Я сёння ўбачу шчаслівых людзей,
А песня гучыць, як замова.
І родны матыў, для ўсіх салатзей,
Гучы, не змаўкай, наша слова!

І будзе трымцець, як лісцік душа,
Ад радасці – мокрая вочы...
Малітву ўспомні, сяброўка, спярша,
Маліся ад ранку да ночы.

17.07.2017

* * *

Трымціць на вербачцы лісток,
Танюткі, жоўтакрылы...
А дзень, нібыта незнарок,
Брыдзе сёння панылы.

Услед віецца палатно
Бялюткае, з туману.
І шэрым будзе зноў акно,
Увосень – шмат падману...

21.04.2018.

Мелодыя зімы

ЗІМОВЫЯ ЛЕТУЦЕННІ

У акне – наш сад вясенні,
Вішня белая ў фаце...
І шчаслівыя імгненні
Сёння снег не замяце!

Чую клёкат я бусліны,
Будзе светлым смутак мой.
Студзень коціцца ў нізіну,
І знікае за смугой.

І пакіне адзінота,
Госпадзі, каб назаўжды!
А пякучая самота,
Не лічы мае гады...

12.11.2016

П Р Ы З Н А Н Н Е

Пад небам гэтым зорным,
Прызнацца зноў змагу,
Што край мой – непаўторны!
Яго я берагу.

Туды імкнуцца ногі,
І думкі ўсе мае.
Бялеюць там разлогі,
Завея шлях віе.

Спявае птах вясною,
Паветра, як віно.
Завулак той, з вярбою,
Мне сніцца ўжо даўно...

22.03.2018

У З І М К У

Па сцяжынах і па ўзгорках,
Зімка ткала палатно...
Мне чамусьці сёння горка:
Замятае снег акно.

Зацярушыць сад і жыта,
Не пазнаць вясёлы гай.
Наша поле – белы сшытак,
Там слядочкі не шукай!

У вяночак ткуцца словы,
І з надзеяй у вачах
Я чакаю дзень вясновы,
Хай бяжыць туды, мой шлях!

11.12.2016

Што рабіць? Бо настальгія
Узяла мяне ў палон...
Думачкі цяпер другія,
У чужы ляцелі дом.

Я забуду зноў трывогу,
Цэлы мех чужой нуды...
Замятае снег дарогу,
Не даехаць мне туды!

Вы не плачце, мае вочы,
Развітаюся з слязой.
Лёс чамусьці, як сірочы,
І, напоўнены бядой...

07.02.2018

ПАЖАДАЙ

Пажадай мне, мама, сонца,
Каб сагрэла з вышыні!
І застаўся сум на донцы,
беглі радасна ўсе дні.

Каб здароўя было поўна,
Каб спявала зноў душа,
А сцяжына – бегла роўна,
да святла вяла шаша.

Пажадай, мама, натхнення,
Песню птушкі ля акна!
Каб шчаслівыя імгненні
падарыла мне вясна...

2017

УСПАМІН

Кветкі, мілыя, не спіце,
Прачынайцеся хутчэй!
Ад валошак, што ў жыцце,
І на сэрцы весялей.

Вось такія вочы ў брата,
Толькі рана адцвілі...
Пазіраю вінавата,
Нахілюся да зямлі.

І віны ж зусім не маю,
Бо такі ўжо горкі лёс.
Са слязамі падымаю
Успаміны да нябёс...

20.03.2018

* * *

Як шмат сняжынак белакрылых,
Зіхоткіх, як сляза застылых...
Мароз-мастак — жаданы госць,
Натхненне сёння ў мяне ёсць!

Бягуць імклівыя хвіліны,
Мароз падорыць успаміны,
Малюе вечарам партрэт,
Дзе адлюструе цэлы свет.

Сягоння рада завірусе,
Не адчыняю дзверы скрусе.
Заснежана тваё акно,
Цябе не бачу там даўно...

06.02.2018

РАЗМОВА...

Прашу сёння завею:
— На акне — не пішы!
Я цябе разумею,
Дорыш мне ледзяшы.

Мне не трэба нічога,
Адчапіся. Зіма!
Снег ляціць да парога,
І сцяжыны няма.

Ты пакінь край палескі,
Павітай далячынь.
Хай квітнеюць пралескі,
Лашчыць вочы нам сінь.

Хай і дзень невясёлы,
У акне — толькі змрок.
Не марозь лес і доли,
Дай цяпла нам глыток!

2018

ЯШЧЭ СПЯЦЬ

📖

Яшчэ спіць пад снегам жыта,
Дзьме марозам далячынь.
Шмат дзянькоў ужо пражыта,
У нябёсах — грае сінь.

Спяць пад коўдрай луг, палеткі,
Не чуваць шчэ жаўрукоў.
Прыляцяць у край палескі,
Каб спяваць нам песні зноў...

15.02.2018

ЗІМОВЫ ДЗЕНЬ

Клічуць сонейка нябёсы,
Дзень знямелы і слабы.
А прастор — амаль бялёсы,
Чорныя адны дубы.

Пуста ў полі, на дарозе,
Адлюструюцца сляды...
Спіць прырода ў знямозе,
Уладараць халады.

Снег прыляжа на пагорках,
Студзень дрэмле ў белізне.
І чамусьці сёння горка,
Сніцца лета зноўку мне...

25.02.2018

ЗАВІРУХА

Замятае шлях завая,
У нябёсах — белы дым...
За акенцам — клён чарнее,
Адзінокі ён зусім.

Ажыве толькі вясною,
А цяпер, як сірата.
Вясна плача за гарою,
Будзе смутак і слата.

30.03.2018

ЧАМУ?

Напэўна, так ужо і трэба:
Вясною снег ляціць зноў з неба...
І красавік не вінаваты,
Што ў белізне ўсе нашы хаты.

Мо мы забылі ўсе святыні,
Малітва на марозе стыне?
Куды вядуць сёння дарогі,
Адкуль чакаць нам дапамогі?

30.03.2018

НЕ ЗАБЫТА!

Сцежка бегла па балоту,
Цераз восень і слату...
З непадробленай пяшчотай
Разганяю чарнату.

Я спяшаюся ў былое,
Кліча мяне далячынь.
Як дзіцё зусім малое
Падхапіла лёсу плынь.

І скажу вам без падману:
Мо сон гэта? Наяву,
Бачу вёсачку з туману,
Радасць кружыць галаву.

І не ўсё яшчэ забыта!
Ночкай хату сваю сню...
Снегам поле там пакрыта,
І святла няма, агню...

31.03.2018

МАТЫВЫ ЗІМЫ

Восень сцежкай палявою
Малявала ў цішы...
Ткала жоўтаю слязою
Нам самоту ў душы.

Азіралася ў журбоце
На вярбіну, дзе раса,
На далёкім павароце
Зіхацела, як сляза.

А ў садочку апусцелым
Яблыкаў амаль няма.
І вітае хусткай белай
З-за пагорка ўжо зіма...

2017

С Ю Р П Р Ы З

Дзе згубілася вясна?
Надакучыў падман.
Танчыць снег каля акна,
Ад завеі – туман.

Вось такі падарунак,
Сакавік нам прынёс...
Ад зімы – пацалунак,
Белы дым з-пад нябёс.

31.03.2018

* * *

Скача люты, белагрывы,
Дні сатканыя з імжы.
А пад снегам – плачуць нівы,
Гэты дом для іх чужы!

Тут не цёпла, а трывожна,
Халаднеча ва ўсе дні.
Снег бялюткі асцярожна,
Абдымае ў цішыні...

28.03.2018

* * *

Мне, здаецца, чую крокі,
Родны голас, малады...
За акном – дзень яснавокі,
Зніклі маміны сляды.

За акенцам – завіруха
Белы вэлюм растрасе.
А навокал – толькі скруха,
Гурбы снегу на страсе.

Што наперадзе? Не знаю.
Беглі думкі чарадой...
Я іх сёння зацугляю,
Новы верш будзе са мной.

23.01.2018

ПАРАДА

Жыццё віруе, як крыніца,
Прырода дорыць людзям тайны.
І першы снег, і навальніца,
І кожны міг наш незвычайны.

І, каб Гасподзь нас засцярог,
Адвёў бяду, грэхападзенне...
У светлы храм вядзе нас Бог,
Малітва – вось яно, збавенне.

Каб бачыць шлях перад імглой,
Узгоркі, нізкія лагчыны,
З малітваю сябруй святой,
Любі людзей і край свой слынны.

2017

НОВЫЯ ВЕРШЫ

НОВЫ СОН ПРА ПЕРАРОСТ

Да цябе я прыйшла па дарозе...
І не бачу наш дом з-за смугі.
Прыпынілася тут, у знямозе,
Дзе завулак, ты наш, дарагі?

І чамусьці зрабілася горка:
Сум блукае навокал адзін...
Бо для родных патухла ўжо зорка,
Толькі вецер гудзе між ялін.

І другая цяпер панарама:
Не квітнее ўжо бэз у акне.
Бегла сцежка па вуліцы прама,
Горыч раптам мяне тузане.

Прыціскаю да сэрца далоні,
Са слязамі зноў Бога прашу:
– Каб уранні сагрэлі ўсіх промні,
Весялілі людзей і душу!

23.04.2018.

У Н А Ч Ы

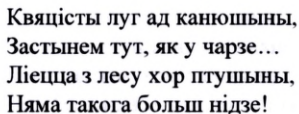
Сніцца дом, чужыя хаты,
Ранак, згорбіўся ў нудзе...
Сад ад квецені бухматы,
Па дарозе май ідзе.

Я бягу за ім таксама...
І бягуць услед гады!
Дзе жывеш цяпер ты, мама?
Не знайду твае сляды.

Крочу ў родны двор нясмела,
Дзень згубіўся ў сіняве.
Што было? Не адбалела.
Сцежка знікла ў траве...

5.05.2018.

Няма цяпер і апраўдання,
Свой родны кут не збераглі...
Спяшаемся вясною ранній,
Каб пакланіцца зноў зямлі.

Прайшоўшы сцэжкай да вярбіны,
Мы мроім думачку адну.
Пасёлак знік зусім. Загінуў...
Адчуем горкую віну.

19.04.2018.

У В Ё С Ц Ы

Уздымае колас жыта,
І ляцяць імкліва дні...
Луг расою сёння ўмыты,
Гром гудзе ўдалечыні.

Дожджык – радасць людзям, Богу,
Толькі сумная пчала.
Квецень сада, на дарогу,
Белай коўдраю лягла...

5.05.2018.

* * *

Хай на праменьчыках святла,
Тчэ новы дзень світанак...
Шчасліваю зямля была,
Калі сустрэла ранак.

А дзень, адужаў рубяжы,
І абяцаў пяшчоту.
Цяплом прылашчыў дом чужы,
Каб разagnaць самоту...

19.04.2018.

* * *

У тым полі, за крыніцай,
Туман л'ецца, нібы дым...
Восень, жоўтай чараўніцай
Пафарбуе луг зусім.

Пуста будзе тады ў полі,
Пачарнее раптам лес.
Знікне сонейка ў прыполе
Сярод ёлачак-прынцэс.

І ляціць лісток панылы,
Быццам жоўты матылёк.
Родны клён яму нямілы,
Зімку бача ён здалёк...

2.05.2018.

Т Р А В Е Н Ь

За акенцам — травень. Квецень.
Зацвіла ля хаты ліпа.
Адзінока мне на свеце,
Сцежка дожджыкам прыбіта.

Не зірне маці ў акенца,
Новы верш не прачытае...
Горка плача маё сэрца,
Ды пра сум — ніхто не знае.

18.05.2018.